

1. Налагодження сучасної інфраструктури аграрного ринку за допомогою: створення інфраструктури для консалтингу, навчання та підвищення кваліфікації фермерів і сільськогосподарських спеціалістів; будівництво шляхів, налагодження системи водопостачання, меліоративних споруд.

2. Збільшення експортного потенціалу вітчизняних виробників сільськогосподарської продукції через наступні: покращання репутації України на міжнародному ринку продовольства як країни-виробника екологічно чистих і безпечних продуктів. У зв'язку з цим необхідно не тільки розробити, а й реалізувати державну програму просування українських агропромислових товарів, сільськогосподарської продукції і продовольства на зовнішні ринки, а також створення механізму надання фінансової підтримки підприємствам через механізм здешевлення коротко і довгострокових кредитів для модернізації та реконструкції виробництва.

3. Налагодження співпраці між виробниками сільськогосподарської продукції та дослідними установами через: фінансування з державного бюджету наукових досліджень, підготовки та підвищення кваліфікації кадрів для виробничої і соціальної сфери села, стимулювання розвитку територіально-виробничих та агротехнічних комплексів виробництва, переробки та реалізації сільськогосподарської продукції,

4. Використання позитивного досвіду іноземних країн у регулюванні ринку аграрної продукції у напрямі зміцнення конкурентоспроможності АПК.

Як свідчить досвід європейських країн, застосування запропонованих заходів як на локальному, так і на регіональному та загальнодержавному рівнях має підвищити рівень конкурентоспроможності продукції АПК та забезпечити їй належне місце у ієрархії споживчих продуктів на європейському продовольчому ринку.

Софія ВОЙЦЕХОВСЬКА

Тернопільський національний економічний університет

Науковий керівник:

д.е.н., професор, завідувач кафедри

менеджменту та публічного управління М. М. Шкільняк

СУЧАСНІ ПІДХОДИ ДО РОЗГЛЯДУ ПРОЦЕСУ УПРАВЛІННЯ ОБОРОТНИМИ АКТИВАМИ

На кожному етапі розвитку світової економіки загалом та української зокрема існували різні підходи до визначення «оборотних активів». При цьому, дефініція виникла відносно недавно – на початку минулого століття. У змістовому наповненні цього поняття і закладена суть ефективного управління оборотними активами.

Згідно з Положенням бухгалтерського обліку 2 "Баланс" оборотні активи – це грошові кошти та їх еквіваленти, що не обмежені у використанні, а також інші активи, призначені для реалізації чи споживання протягом операційного циклу чи протягом дванадцяти місяців з дати балансу [3]. Шелудько В.М. стверджує, що оборотними активами є активи, що обслуговують господарський процес і забезпечують його неперервність. Оборотними активами підприємства є сировина, матеріали, паливо, тара, малоцінні та швидкозношувані предмети, готова продукція, ліквідні цінні папери, грошові кошти, а також дебіторська заборгованість, незавершене виробництво, витрати майбутніх періодів [4].

Таким чином, можна вважати, що управління оборотними активами є процес регулювання діяльності стосовно вищезгаданих об'єктів підприємницької діяльності, зокрема в аспектах планування, організації та контролю ними.

Частка оборотних активів в загальних активах підприємства може бути різною в залежності від галузі, в якій воно працює, але, незважаючи на це, пріоритет повинен бути зміщений в сторону не частки оборотного капіталу, а оптимальному її співвідношенні. В

довгостроковій перспективі обсяг оборотних активів повинен бути достатнім та оптимальним для забезпечення продуктивного функціонування виробничої та фінансової системи фірми. Також, можна зауважити, що вони повинні бути ефективними у плані поточної та оперативної діяльності підприємства, що забезпечить платоспроможність та ліквідність даного суб'єкта господарювання на потрібному рівні.

На відміну від необоротних активів підприємства, оборотні мають в своєму складі досить рухливі складові. При різній кон'юктурі ринку (чи в сфері попиту, чи пропозиції) запаси сировини, готової продукції та залишки на розрахунковому рахунку можуть змінюватись та набувати різних значень, які коливаються в певних межах. Але правильним було б визначити певні максимальні та мінімальні рівні обсягу оборотних активів. Різницю між цими двома рівнями називають змінною (сезонною) складовою.

Щоб об'єктивно оцінити склад оборотних активів та їх частку, потрібно знати їх структуру. Структурними елементами оборотних активів є оборотні фонди (нормальні оборотні активи виробництва) та фонди обігу (ненормальні оборотні активи у сфері обігу) [1].

Все ж таки існує і класифікація відповідно до Положення бухгалтерського обліку 2 "Баланс", де до оборотних активів відносять: запаси товарно-матеріальних цінностей (товари, виробничі запаси, готова продукція, незавершене виробництво), дебіторська заборгованість (векселі, заборгованість підприємству за надані товари чи послуги дебіторська заборгованість за розрахунками), поточні фінансові інвестиції, грошові кошти та їх еквіваленти (каса, кошти на поточних рахунках), інші види оборотних активів (витрати майбутніх періодів) [3].

Незважаючи на ці різні класифікації, до оборотних активів належать ті ж елементи, ефективно управління якими дозволяє підприємству досягти ще однієї конкурентної переваги на ринку. Крім того, на ньому неможливо чітко розмежувати різні елементи оборотних активів, адже зі сфери виробництва вони переходять у сферу обігу і навпаки. Можна сказати, що оборотні активи перебувають в постійному русі та проходять такі стадії кругообігу, як: грошову – виробничу – товарну.

Кожне підприємство повинне так налагодити систему управління оборотними активами, щоб це призводило до заощадження коштів та зменшення втрат самого суб'єкта господарювання. Використання сучасних логістичних методів управління на підприємстві допоможе раціоналізувати та оптимізувати систему організації оборотних активів, а цим і покращити конкурентне становище на ринку за рахунок скорочення витрат.

Можна зробити висновок, що в сучасному світі обов'язковим є використання новітніх технологій в системі управління оборотними активами і в цьому процесі незамінними є логістичні підходи. Я переконана, що дані підходи мають ґрунтуватись на основі методів ABC та XYZ, системи "Мінімум-максимум", JIT (just-in-time), оптимізація обсягу оборотних активів, формування належної стратегії логістичного управління оборотними активами.

Література:

1. Бердар М.М. Фінанси підприємств: [навч. посіб.] / М.М. Бердар. – К.: Центр учбової літератури, 2010. - 352 с.
2. Берехтіна Л.О. Економічна суть оборотного капіталу підприємства // Держава і регіони. Серія: Економіка і підприємництво. – 2011. – № 6. – С. 378-381
3. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 2 "Баланс". Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/z0396-99>
4. Шелудько В.М. Фінансовий менеджмент: [підручник] / В.М. Шелудько; Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка. — 2-ге вид., стер. — К.: Знання, 2013. — 375 с.
5. Ярошевич Н.Б. Фінанси підприємств/ Н.Б.Ярошевич. — К.: Знання, 2012. — 145 с.